

تجربه‌اندوزی تا آخرین نفس

ساسان گلفر Sasan Ghaler, Cinemaglobe. blogfa. com

■ جشنواره فیلم «کن» در ششمین شب میزبان تازه‌ترین اثر فیلمساز کهنه‌کار فرانسوی، «آلن رنه» بود. رنه ۹۰ساله که در دهه گذشته، در هر سه سال یک فیلم ساخته و «حلق وحشی» او در سال ۲۰۰۹ برنده جایزه ویژه هیات‌دوران کن شده، امسال «هنوز چیزی ندیدهای» را به شصت و پنجمین دوره جشنواره کن فرستاده است؛ فیلمی که در مطبوعات روز هفتم جشنواره بازنایت گسترده‌ای داشت و بسیاری را بر آن داشت که احتمال دهند رنه بعد از ۵۳سال حضور گاه و بیگاه در جشنواره کن (از سال ۱۹۵۹ که «هیروشیما عشق من» نامزد بزرگ‌ترین جایزه کن بود)، برنده نخل طلا شود. «هنوز چیزی ندیده‌ای» که برداشتی از نمایشنامه «پوریدیس» ژان آوتی و به نوبه خود اقتباسی از اسطوره یونانی اورفئوس است، به چند بازیگر تئاتر می‌پردازد که برای خواندن وصیتنامه کار گرانی که اخیراً درگذشته است، در خانه او گرد هم می‌آیند. آنها پیش از این در اجرای از «پوریدیس» همکاری کرده‌اند و آخرین وصیت کارگران به آنها نمایش‌ای فیلم اجرای یک گروه جوان از همین نمایشنامه است و نمایش این فیلم، خاطرات گذشته را با قوت تمام در آنها زنده می‌کند. ۱۵ بازیگر مطرح سینما و تئاتر فرانسه در این فیلم حضور دارند، در جمله متیو مالارکی، لایمر، ویلسن، میشل پیکولی، سابلین آزما، هیوبولیت ژرپاردو وندی پودالیده. پیتر بردشا منتقد گاردین این فیلم را «فیلمی استایگر و خوداگاه درباره بازیگری، خاطرات و دواوم گذشته‌ها» نامیده و در ادامه نوشته است: «این فیلم مانند بسیاری از آثار اخیر رنه، چالشی جالب توجه را به انگرش مورد توافق همگان درباره وقایع گرگانی سینما مطرح کرده است؛ این توافق که باید تظاهر کنیم آنچه روی پرده بازی می‌شود واقعا دارد اتفاق می‌افتد» با این حال منتقد گاردین فیلم را با وجود لحظات دلچسپ آن در موردی «پرگو و ملال‌آور، کم‌تحرک و کسل‌کننده» دانسته است. پیتر دیروز، منتقد وراثتی نیز درباره اثر تازه سازنده «سال گذشته در مارین باد» و «تنب و مهم نوشته است» اگر قرار بود که پروژه وجود داشته باشد که کل دوران حرفه‌ای روح دایما خلق آلسن رنه را یکجا جمع آورد، آن پروژه همین فیلم بود.» به نوشته منتقد وراثتی، «لنگرم‌کننده است کارگرانی را در آنه ۹۰سالگی ببینیم که همچنان مشتاق تجربه‌اندوزی به شیوه‌ای است که بیشتر فیلمسازانی که نصف او سن دارند، جراتش را ندارند» رنه روز دوشنبه ضمن گفتگو‌گویی اشاره کرد که تلاش داشته تا شباهت میان فیلم و تئاتر را برجسته کند. واشنگتن‌پست به نقل از وی نوشت: «مردم اغلب می‌گویند تئاتر، هنری اصیل است و سینما نیست، اما در هر دو مورد، آنچه نیاز دارد همان بازیگران هستند.» فیلم «عشق» می‌شاییل هالکه نیز یکی از بخت‌های دریافت نخل طلای امسال است؛ فیلمی قدرتمند درباره آخرین آزمون دلدادگی یک زوج کهنسال که جاناتان رامنی منتقد اسکرین اینترنشنال آن را «شاهکار» خوانده است و عدای از حضارن و صاحب‌نظران جشنواره کن امسال معتقدند اگر هیات داوران نخواهد ملاحظاتی مانند سن و سال و پیشکسوت بودن را در نظر بگیرد، هالکه شایستگی آن را دارد که برای بار دوم (پس از «روبن سفید» سال ۲۰۰۹) برنده نخل طلاشود. در مورد فیلم «هتل یک عاشق» عباس کیارستمی با وجود آنکه عده زیادی از منتقدان زیبایی و طراوت فیلمش را ستودند، کمتر در مورد احتمال رسیدن بزرگ‌ترین جایزه این دوره جشنواره به وی ابراز خوشبینی کرده‌اند. با این حال هنوز برای قضاوت زود است و کن ثابت کرده است که تا آخرین لحظه هم نمی‌توان در مورد برنده آن گمانه‌زنی کرد. کارنا لانگورث در مقاله‌ای در ویلچ ویویس با عنوان «وودی آلن کرای و یک ایرانی تغییردهنده بازی» سه فیلمساز بخش مسابقه امسال، می‌شاییل هالکه، هونگ سانگ سو و عباس کیارستمی را مقایسه کرده و به احتمال اینکه فیلم‌های این سه نفر، یعنی «عشق»، «هر کشوری دیگر» و «هتل یک عاشق» نامزدهای اسکار بهترین فیلم غیرانگلیسی‌زبان ۲۰۱۳ باشند، اشاره کرده است. شصت و پنجمین دوره جشنواره کن تا هفتمین روز یکی از کم‌جالبسته‌ترین دوره‌های خود را پشت سر گذاشته است. امسال نه از گلف‌هایی مثل ابر همدردی لارس فن تریر با نازی‌ها و حمایت‌ها و پوشش‌خاستن‌های پیامد آن خبری بود، نه از بیانیه‌های تند سیاسی و نه از می‌گرچی‌های معمول پاپاراتزی‌ها از ستارگان سینما. به علت همین کسادی بازار است که مثلا پرهیز جرارد باتلر از رفتن به روی فرش قرمز یاپارانی که آخرین مدهای لیس را بر تن ستاره‌ها خیس کرده، در این روزها و شب‌های آرام بایزانی دوچندان یافته است.

و سینماگران کشور به ارغان بیابورد.

پیروزی دوراندیشی بر شتابزدگی

داریوش فرهنگ

نه دیروز، نه امروز و نه فردا، بلکه همیشه جای «خانه‌سینما» خالی است. نام خانه سینما سمبانی دارد، نه سازمان سینمایی و نه وزارت ارشاد نمی‌تواند این مساله را داییده بگیرد و برای هر تصمیمی که اتخاذ می‌کند باید با اعضای خانه سینما یعنی همچون کارگردانان و شورای تهیه‌کنندگان تبادل نظر کند. سینما یک زبان بین‌المللی است و برای این‌ زبان بین‌المللی باید گفت‌وگو کرد. من به عنوان نایبرئیس کلون کارگردانان خانه سینما اصلا منکر این نیستیم که بالاخره خانه سینما دارای ضعف‌هایی هم بوده. ما با اعضای هیات‌مدیره مذاکره کردیم و همه ابراز علاقمندی کردند و اعلام داشتند که حتی آمادگی استعفا هم دارند. برای همه ما مهم بقا و دوام سینما است و ما برای رسیدن به این مهم هر حرکتی که لازم باشد انجام می‌دهیم. کلون کارگردانان و شورای عالی تهیه‌کنندگان باید میان سازمان‌های مربوط به سینما تنسب و تعادل را ایجاد کنند و مطابق اساسنامه پیش بروند. من پیش از این اتفاقات به عنوان نایبرئیس پیشنهاد داده بودم تا با سازمان سینمایی گفت‌وگو و از راه گفت‌وگو مشکلات را حل کنیم، اما همه چیز به قدری شتاب‌زده پیش رفت که راه به جایی نبرديم. ما جوان ۱۸ ساله نیستیم که بگوییم این اتفاق بزرگ‌ترین پیروزی ماست هرچند به هر حال این اتفاق که نصیب ما شده بسیار مهم است و البته پیروزی دوراندیشی بر شتاب‌زدگی بود. برای ما فقط و فقط مهم دوام سینما است که اصلی جدار بر بایک آن است و به نظر می‌رسد برای دوام آن راهی به‌جز تبادل نظر وجود نداشته باشد.

■ گیسو فغفوری: بیش از ۱۴۰ روز انرژی و فعالیت صرف بازگشایی «خانه سینما» شد، فرصتی که سبب از دست‌رفتن انرژی بسیاری شد. تعداد زیادی مصاحبه، اظهارنظر، جلسه، ریزنی‌های طولانی و… در این مدت انجام شد. در طول این مدت سینماگران در مجامع مختلف درباره خانه و نهاد صنفی که با عنوان انحلال جلوی فعالیت‌های آن گرفته شده بود، سخن گفتند. «محمدجعفی منتظری» رئیس دیوان عدالت اداری در گفت‌وگوی با ایسنا، گفت: «در این پرونده یک مساله در تصمیم وزارت ارشاد از لحاظ رعایت موازین قانونی توسط شعبه رسیدگی کننده به پرونده مورد اشکال قرار گرفته است. شعبه رسیدگی کننده تصمیم وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی را نقض کرد تا مجدداً وزارت ارشاد در موضوع انحلال خانه سینما تصمیم‌گیری کند».

وی در ادامه افزود: «این رای به وزارت ارشاد و خانه سینما ابلاغ خواهد شد.»این موضوع که از پیش هم در بین اهالی سینما به صورت خبر درگوشی شنیده می‌شد، قطعیت پیدا کرد و با جملات خوشحال‌کننده‌ای به توصیف این اتفاق پرداختند. اما خیلی زود وزیر ارشاد در حاشیه چهارمین «همایش بررسی مسایل مطبوعات ایران» در جمع خبرنگاران گفت: «موضوع خانه سینما به‌طور مجدد در هیات رسیدگی بر مراکز، موسسات، انجمن‌ها و تشکل‌های فرهنگی وزارت ارشاد بررسی خواهد شد.» و در تشریح این نظر خود چنین گفت: «دیوان عدالت اداری در تصمیم وزارت ارشاد مبنی بر انحلال خانه سینما یک ایراد شکلی گرفته است که این ایراد دوباره در هیات رسیدگی بر مراکز فرهنگی وزارت ارشاد بررسی می‌شود».

وی به نوعی این حکم را ناشی از کم‌کاری همکاران حقوقی وزارت ارشاد دانسته است: «لازم بوده است که برخی مراحل قانونی با دقت بیشتری دنبال شود که آن‌شاه‌الله این موضوع از این پس رعایت می‌شود.» واکنش منفی بعدی را «علیرضا سجادیپور» مدیرکل نظارت و ارزشیابی نشان داد. وی در گفت‌وگو با

فرهادی و فیلمسازی در فرانسه

ایسنا: فرهادی درباره انتخاب «مارکو کوتیار» به عنوان بازیگر اصلی فیلم جدیدش گفت: «به‌نظرم او خیلی بازیگر خوبی است و حسن‌های پیچیده را به خوبی بازی می‌کند. بازیگران کمی در دنیا هستند که بتوانند در یک لحظه چند حس پیچیده را با هم داشته باشند اما کوتیار یکی از آن بازیگرانی است که می‌تواند این کار را انجام بدهد.»

«خانه سینما» در قلب ما همیشه باز است

سیروس الوند

خانه سینما دو مفهوم دارد؛ یک مفهوم عینی و یک مفهوم معنوی. مفهوم عینی به عنوان محل تجمع صنف که این تجمع در چهار ماه گذشته اتفاق نیفتاد و ما فاقد حضور عینی و فیزیکی خانه سینما بودیم. اما مفهوم معنوی خانه سینما به اعتقاد قلبی جامعه اصناف سینمایی بازمی‌گردد که آنها در این مدت نشان دادند پای خانه سینما ایستادند و در بسیاری مواقع نسبت به این واقعیت تبلور بسیار جدی‌تری نشان دادند. به هر حال این تعطیلی نخواستنه فرصتی را فراهم آورد که همه ما خلاف همه تلخی‌ها و اتفاقات پیش‌آمده به گرفتاری‌های سینما بیشتر فکر کنیم و تصور من هم این است که دوره جدید ما دوره‌ای بسیار مهم، حساس و سرنوشت‌ساز باشد و قطعا هیات‌مدیره قبلی و بعدی و خانه سینما متوجه این حساسیت هستند. من به آینده این سینما خوش‌بین هستم و احساس می‌کنم با همکاری و هم‌جلی اعضای می‌توان از بحران موجود در سینما عبور کرد. نمی‌شود به توقعاتمان از خانه سینما فکر نکنیم. بالاخره ایجاد یک انجمن صنفی باعث می‌شود که اهالی صنف مربوطه توقعاتشان را نسبت به صنف خود ابراز دارند. من تصور می‌کنم که اگر خانه سینما مطابق اساسنامه خود پیش برود و به شرح وظایف خود مطابق قانون و اساسنامه عمل کند، قطعا توقعات همه اعضا را بر آورده خواهد کرد. خانه سینما محلی است برای امیدوار شدن به سینمایی که به نفس‌نفس افتاده و شاید راحلی باشد برای عبور از بحران‌هایی که ناخواسته ساخته‌ایم یا خودخواسته برآیمان ساخته‌اند…

برای «دیوان عدالت اداری»

انحلال «خانه سینما» باطل شد

«شرق» درباره نقض حکم وزارت ارشاد در ارتباط با انحلال خانه سینما تصریح کرد: «از نظر ما هنوز «تعطیلی» خانه سینما برقرار و قطعی است.» این مدیر در توصیف تفاوت کلمه تعطیلی و انحلال چنین گفت: «انحلال مانند لغو امتیاز است، ما خانه سینما را لغو امتیاز نکردیم بلکه فقط تعطیلش کردیم.»از نظر مدیرکل نظارت ارزشیابی سازمان سینمایی «با رفع اشکال می‌توان این انحلال را قطعی کرد.» وی اعلام حکم به این شکل، را «کمی غیر عادی» دانست و گفت: «چرا باید چنین موضعی به صورت مصاحبه رسانه‌ای اعلام شود

■ **نکته**
ایوالحسن داوودی: تعطیلی «خانه سینما» پیش از اینکه به دلیل موقعیت صنفی آن باعث آزار باشد، به لحاظ روانی برای اهالی سینما و دست‌اندرکاران باعث نگرانی بود. به هر حال این نهاد صنفی جایی بود که همه اشکالاتی که هر کدام از ما به عنوان اعضای آن به کلیت مجموعه داشتیم و در نهادهایی که مبتنی بر قوانین جامعه‌مدنی فعالیت می‌کنند مسالهای طبیعی است، به لحاظ روانی برای دست‌اندرکاران سینما مقتض بود

■ البته در همین زمینه «جمال خندان کوچکی» وکیل خانه سینما به «شرق» گفت: «صبح دوم خرداد هم من و هم نماینده حقوقی

«سجادیپور» در گفت‌وگو با «شرق»:

درباره امر محال حرف نمی‌زنم

■ **آیا حکم نقض انحلال «خانه سینما» به دست‌تان رسیده است؟**

در حال حاضر هیچ حکمی به دست ما نرسیده و از نظر ما تعطیلی خانه سینما سر جای خود باقی است. گویا در مصاحبه گفته شده که شکایت ما یک اشکال شکلی دارد و اگر حکم ابلاغ شود ما اشکال شکلی آن را رفع خواهیم کرد.

■ **چطور هنوز می‌گویید که تعطیلی خانه سینما به قوت خود باقی است؟**

به هر حال همیشه مرسوم بوده که احکام ابلاغ شوند نه اینکه درپارشان مصاحبه شود و این خیلی عجیب به نظر می‌رسد. این ماجرا با حقوقی دارد و بهتر است بخش حقوقی ارشاد در این‌باره توضیح دهد. در حال حاضر تعطیلی خانه سینما سر جای خودش است چراکه در هر صورت دیوان عدالت اداری حکم بر نقض انحلال داده و ربطی به تعطیلی ندارد.

■ **با بازگشایی خانه سینما تکلیف هیات‌رسیدگی به صنوف سینمایی چه می‌شود؟**

من درباره امر محال حرفی نمی‌زنم.

کیارستمی در ایتالیا فیلم می‌سازد

خبر آنلاین: فیلم جدید کارگردان ایرانی به طور موقت «فرآیند افقی» (Horizontal Process) نام دارد. مرن کارمیتز تهیه‌کننده فرانسوی و رئیس شرکت فیلمسازی MK2 در این‌باره، گفت: «عباس کیارستمی مصمم است در آپولیا در ایتالیا کار کند. او عاشق این منطقه است.»

تعویق در دوسالانه عکس؛ پیش‌دستی «انجمن عکاسان»

مقابل وزارت ارشاد صبورانه رفتار کرده‌ایم

تشکل‌های عکاسی«بررسی واریه می‌شود.در بخش دیگر این نشست ساعد نیک‌ذات، مسوول برنامه بزرگداشت و تقدیر در این رویداد ۱۰روزه، گفت: «متأسفانه امروزه مباحثات‌پروری را فراموش کرده‌ایم و قدرشناس افرادی که برای فرهنگ و هنر زحمت کشیده‌اند، نیستیم. از این رو انجمن عکاسان ایران در قالب این برنامه ۱۰روزه تالش دارد به تقدیر و گرامیداشت پیشگامان عکاسی در گذشته‌گان، فارغ‌التحصیلان، خدمتگزاران، انجمن‌ها و کلون‌های عکاسی، مدرسان، مترجمان، مولفان، ناشران

جان تازه می‌گیریم

منیژه حکمت

این چهار ماه غیبت ناخواسته خانه ما یعنی «خانه سینما» باعث ایجاد شرایط بدی در حیطه اکران و برنامه‌سازی سینمایی شد. متأسفانه اگر بخواهم صریح صحبت کنم باید بگویم سینمای ما امروز رو به زوال است. امیدوارم با بازگشایی خانه سینما دوباره تمامی صنوف کنار یکدیگر جمع شوند چون آنها هستند که به واقع دلسوز سینما بوده و هستند و می‌توانند با همدلی و مشورت مشکلات پیش آمده برای سینما را تا حد زیادی مرتفع کنند. به هرحال وقتی که این همه اندیشه‌های دلسوز در کنار هم قرار بگیرند می‌توانند به این سینمای نیمه‌جان کمک کنند. من قبل از هر چیزی از دیوان عدالت اداری تشکر می‌کنم که روز خوبی را برای همه ما سینماگران پیش آورد، روزی که باعث شد بتوانیم فکر کنیم سینما به اتاق احیا می‌رود و جان می‌گیرد. در حال حاضر انتظار زیادی از خانه سینما ندارم و فقط دلم می‌خواهد دوباره بتواند باعث دلگرمی اعضای خود شود. من به خوبی می‌دانم برای بهبود وضعیت سینما سال‌های طولانی نیاز داریم. به هر صورت این اتفاق برای من خجسته است، احساس می‌کنم صاحب خانه‌ای شدم که می‌تواند باعث دلگرمی‌ای شود و انجمن صنفی‌ای وجود دارد که می‌تواند به من به عنوان عضو کوچکی از خانه سینما کمک کند. من امیدوارم سینمای ما دوباره نفس بکشد و تصاویر شیرین و پر از زندگی برای همه ما خلق کند.

■ **نکته**
ایوالحسن داوودی: تعطیلی «خانه سینما» پیش از اینکه به دلیل موقعیت صنفی آن باعث آزار باشد، به لحاظ روانی برای اهالی سینما و دست‌اندرکاران باعث نگرانی بود. به هر حال این نهاد صنفی جایی بود که همه اشکالاتی که هر کدام از ما به عنوان اعضای آن به کلیت مجموعه داشتیم و در نهادهایی که مبتنی بر قوانین جامعه‌مدنی فعالیت می‌کنند مسالهای طبیعی است، به لحاظ روانی برای دست‌اندرکاران سینما مقتض بود

خانه سینما، ضمن تبریک به اهالیی صبور و عزیز جامعه اصناف سینمای ایران، بار دیگر بر اعتقاد خود بر بهره‌گیری از ظرفیت‌های قانونی به‌عنوان راه‌حل و گرہ‌گشایی بسیاری از مسایل و مشکلات تاکید می‌کنیم. با سپاس از دیوان محترم عدالت اداری در مورد رفع سوءتفاهمات اعلام می‌کنیم، خانه سینما فعالیت‌های رسمی خود را از روز سوم خرداد ماه، سالروز آزادسازی خرمشهر عزیز، که نماد عشق و ایثار و آزادی است، از سر می‌گیرد.»مساله حکم دیوان عدالت اداری از مدت‌ها مطرح بود و حکایت از برخی ریزنی‌ها برای استعفا‌ی دسته‌جمعی هیات‌مدیره سینما باطل شده است.»

وی تاکید کرد: «از نظر قانون نامه انحلال باطل شده است و همین قدر کفایت می‌کند که خانه سینما کار خود را مجدد آغاز کند.» در همین زمینه هم‌هیات‌مدیره و مدیرعامل خانه سینما در پی رای دیوان عدالت اداری مبنی بر «نقض

تصمیم وزارت ارشاد در «انحلال» خانه سینما» متنی را منتشر کرد. در این بیانیه آمده است: «در پی اعلام رای دیوان عدالت اداری مبنی بر نقض دستور انحلال تصمیم وزارت ارشاد در «انحلال» خانه سینما» متنی را منتشر کرد. در این بیانیه آمده است: «در پی اعلام رای دیوان عدالت اداری مبنی بر نقض دستور انحلال

■ **نکته**
ایوالحسن داوودی: تعطیلی «خانه سینما» پیش از اینکه به دلیل موقعیت صنفی آن باعث آزار باشد، به لحاظ روانی برای اهالی سینما و دست‌اندرکاران باعث نگرانی بود. به هر حال این نهاد صنفی جایی بود که همه اشکالاتی که هر کدام از ما به عنوان اعضای آن به کلیت مجموعه داشتیم و در نهادهایی که مبتنی بر قوانین جامعه‌مدنی فعالیت می‌کنند مسالهای طبیعی است، به لحاظ روانی برای دست‌اندرکاران سینما مقتض بود

هیات‌رسیدگی به امور مراکز فرهنگی هنری به استناد «ماهه واحده قانون تعطیل موسسات و واحدهای آموزشی و تحقیقاتی و فرهنگی که بدون اخذ مجوز قانونی دایر شده و می‌شود.» مصوب سال ۱۳۷۲ مجلس شورای اسلامی تنها مرجع صالح رسیدگی به امور مراکز فرهنگی هنری است.»

گمرک، جکسون بولاک را بابت بدهی ارشاد توقیف کرد

گران‌ترین تابلوی موزه هنرهای معاصر به دلیل بدهی ارشاد به گمرک توقیف شده است و ممکن است در اثر نگهداری ناعلماسب و دوزار شرایط طبیعی دچار آسیب شود.شعبه ریسی پیش تابلوی «قاشی دیویری روی زمینه قرمز هندی» که یک‌اثربینظیراز جکسون بولاک،است،به‌زاین فرستاده‌شد برای این تابلو ۲۵۰میلیون دلار قیمت گذاشته‌شد

■ **نکته**
ایوالحسن داوودی: تعطیلی «خانه سینما» پیش از اینکه به دلیل موقعیت صنفی آن باعث آزار باشد، به لحاظ روانی برای اهالی سینما و دست‌اندرکاران باعث نگرانی بود. به هر حال این نهاد صنفی جایی بود که همه اشکالاتی که هر کدام از ما به عنوان اعضای آن به کلیت مجموعه داشتیم و در نهادهایی که مبتنی بر قوانین جامعه‌مدنی فعالیت می‌کنند مسالهای طبیعی است، به لحاظ روانی برای دست‌اندرکاران سینما مقتض بود

برتر عکس، گالری‌داران، دبیران برتر و ادیتورهایی که به معرفی عکاسی ایران می‌پردازند، اقدام کنند.» محسن راستانی، مسوول کمیته آموزش هم در بخش دیگری از این نشست گفت: «عکاسی ایران برای اولین بار فرصتی پیدا کرده تا توسط نسل تحمیل‌کرده به عنوان یک ثروت ملی در تاریخ معاصر ایران و عکاسی ایران مطرح شود و ما به عنوان نسل اول بعد از انقلاب که موضوع جنگ و انقلاب را تجربه کرده‌ایم، می‌خواهیم با اشترافی حرف‌های به مجموعه عکاسی ایران نظر اندازیم.» مریم زندی، دیگر عضو هیات‌مدیره انجمن عکاسان هم در بخش دیگری از این نشست درباره برنامه نمایشگاهی این رویداد ۱۰روزه توضیح داد: «یکی از مهم‌ترین اهداف انجمن، تماس، همکاری و کمک با سایر انجمن‌های مرتبط است که به‌ویژه در شهرستان‌ها فعالیت می‌کنند و ما می‌خواهیم برای آنها کاری جدی انجام دهیم. این فرصت ۱۰روزه زمان مناسبی برای شهرستان‌هاست تا بتوانند کاری برای مطرح شدن خود انجام دهند و قطعا موفق بودن آن منوط به همکاری شهرستان‌هاست و شرایط حضور در آن طی چند روز آینده از طریق سایت انجمن اعلام می‌شود. البته نباید به این زودی منتظر باشیم که همه چیز طبق آن چیزی که انتظار داریم پیش برود بلکه باید برای به بار نشستن برنامه‌های انجمن صبور باشیم زیرا همه ما به عکاسی و جامعه عکاسی عشق می‌ورزیم.» دوازدهمین دوسالانه ملی عکس ایران، قرار بود بدون مشارکت انجمن عکاسان در دو بخش عکاسی مستند و عکاسی نواورانه اردیبهشت ماه امسال برگزار شود که به جهت جابه‌جایی مدیریتی در مرکز هنرهای تجسمی تا این لحظه به تعویق افتاده است.

اخبار فرهنگی

■ در این بخش خبری توجه شما را به مصاحبه‌ای که خبرنگار بخش فرهنگی شبکه ش. ت. ر. ق با شهپاب یزدی انجام داده است جلب می‌کنیم اما پیش از آن لازم است از این عادت بسیار عجیب ایرانیان در ادوار مختلف یاد کنیم که همیشه پس از مرگ به شرح سجایای اخلاقی و کرداری اشخاص می‌پردازند، در حالی‌که اگر نمی‌ای آنچه امروز می‌گویند دیروز می‌گفتند چه‌سای اوضاع بهتر از این بود که هست و… دردا که جز به مرگ نسجند قدر مرد، این عادت‌ی است که قرن‌هاست بدان خو گرفته‌ایم و احتمالا در قرن‌های آینده هم گریبانگیر ایرانیان خواهد بود و اضافه کنیم که تاریخ ما یک صنا بیشتر ندارد: افسوس، افسوس… به خبر بر می‌گردیم: این شهپاب در این گفت‌وگو که با اشک و آه همراه بود به ذکر خاطراتی ازمرحوم «شاه ابوالحسن اینجو» و فضل و کرم او پرداخت و البته در پایان به این نکته هم اشاره کرد که شاهان و قدرتمندان روزگار همواره از کیسه خلیفه می‌بخشند اما بسیاری از آنها همین کیسه خلیفه را با خود به گور می‌برند و از خلائق دریغ می‌کنند… این شهپاب یزدی در ادامه به خبرنگار ما گفت که امیر شیخ ابوالسحاق پادشاهی باسقا و جود بود چنانکه در چندین قرن کسی به کرم او نبوده روزی پیش او صفت کرم حاتم طایی طی کردند، پرسید کرم او تا به چه غایت بود؟ گفتند: از جمله قصری ساخته بود که ۴۰دریچه داشت سالیلی جهت امتحان شبی له زد و او از هر دریچه قدری زر فرو ریخت. امیر شیخ گفت زیادت کرمی نداشته‌است، اگر او صاحب کرم بودی از یک دریچه چندان زر بریزنی که او را دیگر نباری به گلابی نبودی. یکبار دیگر روزی برف گران آمده بود و او جهت شکار سوار شده «بلبل کیکر» شاعر در شیراز بود و این رباعی برخواست:

شاه‌الفلک به خسروی تعیین کرد
وز بهر تو اسب پادشاهی زین کرد
تا در حرکت، سمند زین رخ تو
بر گل نهد پای، زمین سیمین کرد
شاه خنجر مرصع از میان بر آورد و پیش او انداخت و گفت: هر که سر من دوست دارد به بلبل چیزی ببخشد. در زمان امرا ۵۰هزار «کیکی» بدو ببخش کردند. دیگر، بر در مسجد عتیق، دکان شاه عاشق شاعر و دو قند، بود که شعر به زبان شیرازی گفتی، روز جمعه امیر شیخ ابوالسحاق از نماز جمعه بیرون آمد. شاه عاشق بر او ثنا گفت و شاه شیخ ابوالسحاق آمد و بر گوشه دکان او بنشست و گفت: من امروز دکان‌دار شاه عاشقم، بیایید و از من نقل خرید. هر امیری و سرداری از رخت و کمر و شمشیر و خنجرهای زر کار و نقد هر چه می‌دانند امیر شیخ قدری از نبات قرصه و نقل قتادی می‌داد تا تصدهار دینار کیکي (کوپکی) از این اجناس جمع شد و به قدر ۱۰۰سین از این اجناس نبود که به مردم داده بود. بعد از آن سوار شد. شاه عاشق بر بالای دکان برفت و گفت ای خلائق شیراز پادشاه من را انعامی کرده، من به خلائق شیراز به صدقه‌سّر پادشاه بخشیدم. بیایید تا تالار کنید و دکان مرا غارت کنید. در یک زمان تمام تالان کردند و پادشاه گفتند حقا که او از ما صاحب‌کرم‌تر است.

ادامه از صفحه ۱۲

نگاهی به دنیای موازی

جنگ و صلح

آن دو بازیگر گوشه صحنه هستند که دیالوگ‌ها را می‌خوانند و بازیگران روی صحنه به نوع خاص خودشان لب‌خوانی‌شان می‌کنند. کارگردان با این کار تماشاگر را در همان لحظه نخست جذب می‌کند؛ اینکه کلام را با گوشش از یک صدای نوستالژیک بشنود و از طرفی چشمش به صحنه باشد تا بتواند نشانه‌اش را جست‌وجو کند. راهی که گوش و چشم تماشاگر دو ارتباط جداگانه و در عین حال درهم‌آمیخته با کار داشته باشند. اما نکته این است که او با وجود در نظر گرفتن چنین تمهید زیرکانه‌ای دقت عملی در حرکات بدن و طراحی میمیک چهره صورت نمی‌دهد. تماشاگر گوشش را به دو صدای جلوانده می‌سپارد تا عمق کلمات را دریابد، اما روی صحنه منطق خاص نسبیت‌اینکواختی بر حرکات بازیگران استوار است. در دو صحنه موازی حتی در روانی که برای هر دو می‌شویم تفاوت چشم‌گیری نیست، حتی صدای راوی هر دو وزن و صدای راوی هر دو مرد یکسان و در بیشتر جاها دیالوگ‌هاشان نیز یکسان است و این قانون نمایش است که از ابتدا به ما معرفی کرده و ما آن را می‌پذیریم. گویی شخصیت‌هایی هستند و فلانها نیز معنای حقیقی خود را باخته‌اند و این نبون تفاوت به یک تکرار دارای شخصیتی خاص در نمایش تبدیل می‌شود، در واقع استعارای از جهان معاصر پیرامون انسان امروز است؛ تکرار و روزمرگی‌ای که شاید در آن تلاشی هم هست، شاید بتوان گفت مهم‌ترین صحنه این نمایش جایی است که هر دو گروه باید دستان‌شان را بدهان آن که حایل‌شان بوده، بشویند و این حایل همان مرز است. اینجاست که صدای «حمیدرضا آذرنگ» شنیده می‌شود؛ که مرزها جابه‌جاشنمی‌هستند، صلح با جنگ می‌آید و او در همین چند دقیقه رسالت انسانی – سیاسی‌اش را به عنوان یک فرد در جامعه انجام می‌دهد، در جهانی که هم ما و هم خالق اثر در آن زندگی می‌کنیم، شاید مهم‌ترین حرف همان صداهایی است که در حسرت دیدارشان خواب آرمی را راززی می‌کنیم، خانه، مهر، صلح، امنیت، عطفوت، عشق و عشق و وقتی این واژه‌ها شنیده می‌شوند این نور پایان است که حالا به چشمان ما می‌تابد تا به یاد آوریم که در امروز دنیای معاصرمان چه بر ما می‌گذرد.